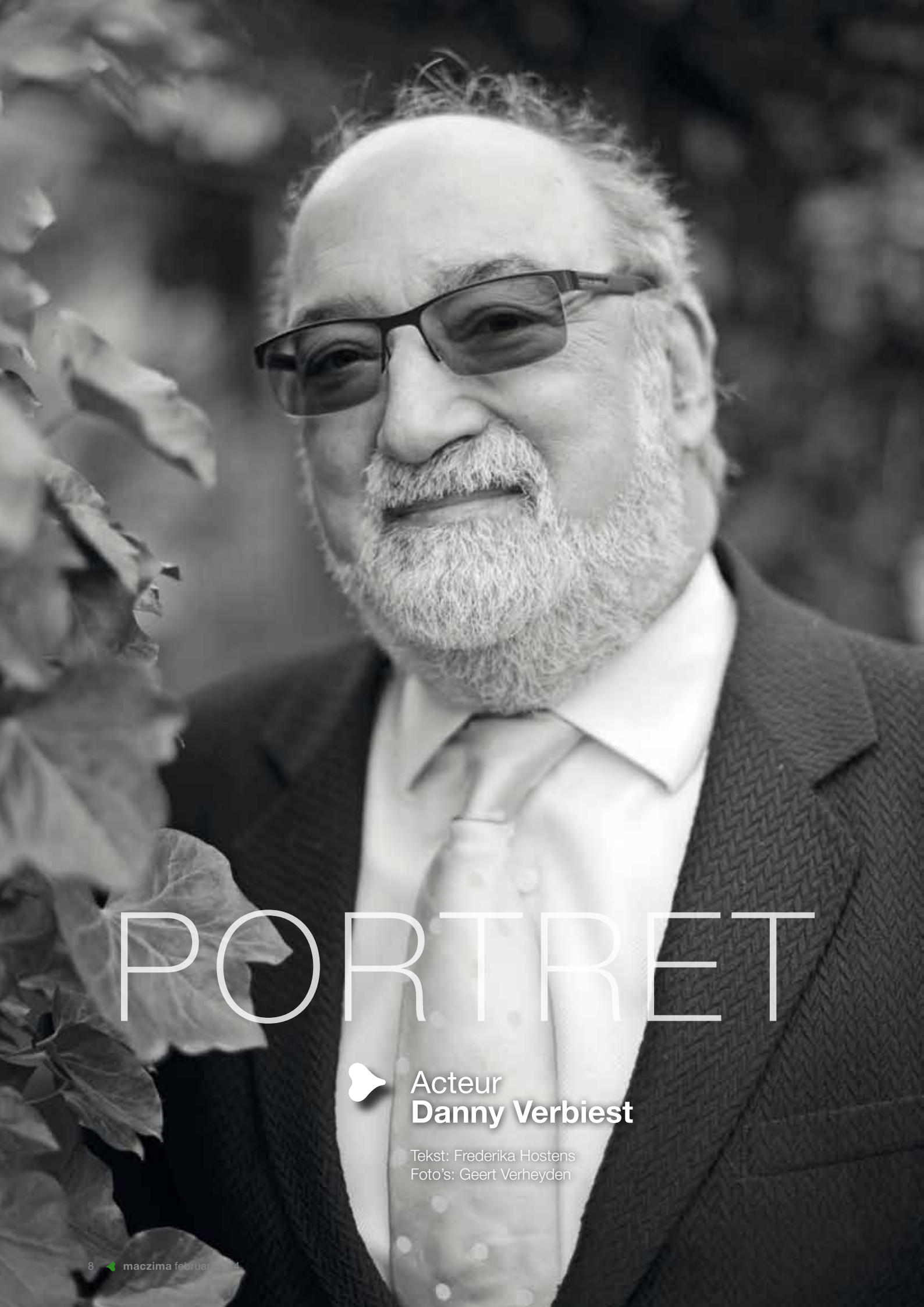

A black and white portrait of actor Danny Verbiest. He is an older man with a full, grey beard and mustache, wearing dark-rimmed glasses. He is dressed in a dark suit jacket over a light-colored shirt and a patterned tie. The background is softly blurred, showing foliage on the left side.

PORTRET

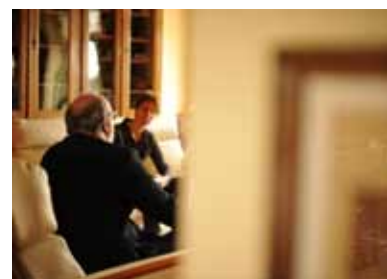

Acteur
Danny Verbiest

Tekst: Frederika Hostens
Foto's: Geert Verheyden

Humor doet genieten

De man die vijftien jaar lang Samson een leven en een stem gaf, betaalt daar fysiek een zware prijs voor. Om Samson de allerliefste hond te laten zijn, wrong Danny Verbiest zich in de meest onmogelijke houdingen. Hij hield er een gespleten spier in de schouder en een geknelde zenuw in de nek aan over. Spijt heeft hij niet en kwaad op Samson is hij al evenmin. “Het was een fantastische tijd.”

Geen hondengeblaf als we op een maandagmorgen aanbellen bij de geestelijke vader van Samson. “Ik heb al vijf jaar geen hond meer”, lacht Danny Verbiest alsof hij onze gedachten kan raden. “Ik heb het nu zo druk dat ik dat die hond niet wil aandoen.” De toon is meteen gezet: tegenover ons zit een man die het woord ‘pensioen’ op een wel heel actieve manier invult.

● Maar Gertje toch

Danny Verbiest wijst naar een foto waarop hij als baby te zien is met een grote pluchen hond. “Ik ben geboren vlak na de oorlog. Een Schotse soldaat gaf me een pluchen hond gemaakt van konijnenhaar. Tja, dat was zo de gewoonte in die tijd. De hond was wit en had vrij lange haren. Toen Gert Verhulst me in 1989 vroeg om een pop te maken en daarmee zijn omroepwerk op te vrolijken, maakte ik... een witte hond met vrij lange haren.”

“Er zijn jonge honden, oude honden, fitte en verkouden honden, maar de allerliefste hond is nog altijd Samson”

Waarom werd het een hond en geen ander dier?

Danny Verbiest: “Ik wou de omroepers van de toenmalige BRT niet belachelijk maken. Mensen die met een vis of een konijn praten? Dat kan de wenkbrauwen doen fronsen. Mensen die met hun hond praten?

Dat lijkt al wat gewoner. Ik ben heel mijn carrière blij geweest dat ik een hond had gekozen.

Aan zijn uitzicht heb ik in de loop der jaren niets veranderd. Aan zijn stem wel, want zijn eerste stem belastte mijn stembanden te veel. Zodra Gert Verhulst en ik een eigen programma kregen, paste ik de stem van Samson aan.”

Je hebt die stem heel veel moeten gebruiken, want uit het televisieprogramma vloeiden ook theatershows voort. Heeft je stem het nooit begeven?

“Ik heb mijn stem altijd goed verzorgd. Het bewijs? Ik kan nog altijd zonder enig probleem de allerliefste hond spelen (en Danny Verbiest voegt prompt de daad bij het woord, red.). De kerstvakantie was altijd een spannende periode, want dan speelde ik veertien dagen lang drie shows van anderhalf uur per dag. Ik had geen tijd om ziek te zijn, ik kon toch moeilijk al die kinderen teleurstellen die zo lang hadden uitgekeken naar het optreden van hun lievelingshond? Dus ja, ik heb wel eens met koorts gespeeld. En ja, het is wel eens gebeurd dat de vermoeidheid op mijn stem sloeg en de dokter me een cortisonespuit gaf. Maar mijn stembanden herstelden altijd snel. Misschien omdat ik zoveel zorg besteedde aan de opwarming ervan?

In de kerstvakantie gebruikte ik de autorit van Dilbeek naar Antwerpen om mijn stem langzaam op te warmen en in Antwerpen zette ik die opwarming voort door met de andere acteurs altijd eerst vier liedjes in te zingen.”

“Een pessimist is iemand die hoopt dat het anders uitdraait dan hij gezegd heeft.”

● Vijf operaties

Had je in die tijd ook al last van pijnlijke schouders of armen?

“Het kwam wel eens voor als ik lang gespeeld had, maar dat ging altijd vrij snel over. Eigenlijk heb ik pas in december 2011 beseft hoe zwaar ik mijn lichaam op de proef had gesteld. Mijn vrouw en ik stonden op het punt om op reis te vertrekken naar Oman toen ik op een nacht heel erge pijn in de rechterarm voelde. Hoe ik mijn arm ook legde, de pijn ebde niet weg. 's Anderendaags kreeg ik een behandeling met cortisone. De pijn trok weg en we beslisten om toch op reis te vertrekken. Vier dagen later voelde ik opnieuw helse pijn. Dat werd dag na dag erger. Mijn arm was zo goed als verlamd. Toch durfde ik niet naar het ziekenhuis te gaan, mijn Arabisch was niet zo goed om uit te leggen wat er met me scheelde.. Op het einde van de reis zat de pijn over heel mijn lichaam: ook in mijn linkerarm, in mijn benen, overall. Een droomreis is het dus niet geworden...”

Welke diagnose werd gesteld toen je terug in België was?

“Een geknelde zenuw in de nek. De dokters legden me uit dat een operatie veel risico's inhield. Daarom probeerde ik die operatie zo lang mogelijk uit te stellen. De epidurale verdovingen die ik kreeg in de pijnkliniek, konden me niet van de pijn verlossen. Intussen was ook duidelijk geworden dat er iets loos was met mijn schouderspieren. Die liet ik eerst opereren. In 2012 ben ik vijf keer geopereerd op zes maanden tijd. Bij de laatste operatie zijn er twee nekwervels weggenomen en vervangen door een soort 'buis' waarin men het merg van de weggenomen wervels stopt. Die is vastgezet met een stuk edelmetaal. Ik ben nu dus meer waard dan voor mijn nekoperatie.”

Bio

Danny Verbiest (°1945) heeft vele levens gehad. Hij startte zijn carrière als leraar, was poppenmaker, tekenaar, acteur en later tv-producent en -presentator. Samen met Gert Verhulst en Hans Bourlon richtte hij in 1996 het productiehuis Studio 100 op, dat hij in 2005 verliet. Danny Verbiest is al een tijdje officieel met pensioen maar heeft nog een druk (onbezoldigd) bestaan als voorzitter van het culturele Brusselse café Het Goudblommeke in Papier en van het productiehuis Porta Media. Hij is o.a. ook nog lid van de Eerraad van het UZ Brussel en peter van Villa Samson, een plaats waar patiënten van het UZ Brussel vanaf 2016 hun huisdier zullen kunnen ontmoeten.

Danny Verbiest is getrouwd en heeft drie dochters (7, 27 en 37 jaar) en een kleinzoon van 4 jaar.

● Langs de goede kant

Heb je Samson nooit verweten wat hij jouw lichaam heeft aangedaan?

“Absoluut niet, geen enkel moment. Die hond kan daar toch niets aan doen? Ik heb die slechte houdingen aangenomen, niet Samson! Het was een fantastische tijd, misschien wel het mooiste stuk van mijn leven.”

Hoe gaat het nu met jouw gezondheid?

“Ik probeer altijd de dingen langs de goede kant te bekijken. Soms doe ik heel pessimistische uitspraken, maar dan zeg ik er meteen bij: ‘je weet toch wat een pessimist is? Dat is iemand die hoopt dat het anders

uitdraait dan hij gezegd heeft'. Ik vergelijk mijn toestand van nu met die van de maanden voor de nekoperatie. Als ik nu nog pijn voel, dan is dat niets in vergelijking met wat ik toen heb meegemaakt. Ik heb toen bijna een jaar op pijnstillers geleefd, nu heb ik die gelukkig niet meer nodig. Dus schrijf maar op dat het uitstekend met me gaat."

● Levenskwaliteit

In interviews verwijst je geregeld naar Seneca. Vanwaar jouw fascinatie voor deze Romeinse filosoof?

"Seneca stelde zich voortdurend de vraag of de verlenging van het leven zin heeft als men de kwaliteit van dat leven niet mee laat evolueren. Het is een vraag die me persoonlijk sterk bezighoudt, zeker sinds ik bij mijn eigen moeder heb gezien hoe een ziekte als Alzheimer die levenskwaliteit op losse schroeven zet. De laatste jaren van haar leven is mijn moeder langzaam afgetakeld. Ze kende ons niet meer, ze hoorde ons niet meer, ze sprak niet meer. Dat is vreselijk."

"Levenskwaliteit. Dat is ondermeer dingen doen die je graag doet."

Wat houdt levenskwaliteit voor jou in?

"Dingen doen die je graag doet. Bij mij zijn dat bijvoorbeeld uitdagingen, zoals Het Goudblommeke in Papier redden (zie kader, red.) of mee ijveren voor een ontmoetingsplaats waar ziekenhuispatiënten hun huisdier kunnen ontmoeten (Villa Samson van het UZ Brussel, red.). Ik heb een heel toffe vrouw, ik heb toffe kinderen, ook dat is mijn levenskwaliteit. Ik kan ook enorm genieten van lekker tafelen. En uiteraard van cultuur, van de kleine c tot de grote C en alles wat daartussen zit. Humor is voor mij trouwens ook een vorm van levenskwaliteit. Leven zonder humor? Niks zo saai als dat! Het is zoals eten zonder kruiden: je kan je ermee voeden, maar je kan er niet van genieten. Het is pas als je het eten op de goede manier kruidt en de goede ingrediënten toevoegt, dat je ervan kunt genieten. Met humor is het net zo: humor doet genieten."

Hoe belangrijk zijn dieren in jouw leven?

"Ik heb vroeger honden gehad, nu woont een eigenzinnige familie agamen (soort hagedissen) in onze woonkamer en een kroostrijke familie kraanvogels en papegaaien in onze tuin. Ik heb een heel goede band met die vogels, zelfs zo goed dat het een probleem is als ik er een tijdje niet ben. De dieren zijn zo gewend geraakt aan mij dat ze paniekerig reageren als iemand anders hen komt verzorgen. Als ik thuiskom, is het eerste wat ik doe een ronde van alle dieren waarvoor ik mij verantwoordelijk voel. Het is ook het eerste wat ik doe als ik opsta: mijn dieren goeiedag zeggen en verzorgen."

De sterren van Danny Verbiest

Lievelingsgerecht? "De balletjes in toma-tensaus met stoemp van Het Goudblommeke in Papier in Brussel. De balletjes zijn volgens de regels van de kunst 'huisgedraaid' en de stoemp volgt het ritme van de seizoenen: nu eens met wortelen, dan weer met andijvie of bijvoorbeeld witlof. Om duimen en vingers bij af te likken!"

Lievelingskunstenaar? "Ik hou enorm van de expressionistische schilder Maurice Schelck, tijdgenoot van Constant Permeke. Ik heb hem persoonlijk gekend. Maar ik heb nog een grotere bewondering voor Geert Van Bruaene. Hij is niet meteen een goed schilder of zo, maar heeft veel kunstenaars (zowel in Brussel, België als in de hele wereld) positief beïnvloed. Ik vond het zo onrechtvaardig dat niemand hem kent, dat ik een monument voor hem wou maken: zeven stripverhalen waarin hij de hoofdrol speelt. Strip-tekenaar De Marck (van Stam & Pilou) is mijn kompaan in dit project."

Lievelingsmuziek? "Ik kan onmogelijk één favoriet muziekstuk of één favoriete zanger, groep of componist boven alle andere plaatsen. Mijn muziekkeuze hangt af van het moment, de druk en drukte. Van hoe ik me voel ook. Ik kan wel verklappen dat de fadogezangen van Amália Rodrigues en haar nichtje Linda De Suza me meestal niet onberoerd laten."

Het Goudblommeke in Papier

Het Goudblommeke in Papier is een café in hartje Brussel met een beroemd verleden. Hier vonden de boegbeelden van het Brusselse surrealisme elkaar, zoals René Magritte, Louis Scutenaire, Marcel Mariën... Ook later kwamen kunstenaars en schrijvers er regelmatig over de vloer. Het café is nog altijd een artistiek en literair trefpunt. Danny Verbiest is voorzitter van de coöperatieve vennootschap die het café gered heeft en uitbaat en is terecht bijzonder trots op dit project.

www.goudblommekeinpapier.be

"Ik probeer altijd de dingen langs de goede kant te bekijken."